

Via crucis ciutadà

Editorial del mes

Ja ho va dir un dels membres de l'Hermanidad de la Verge de la Macarena: "La processó no és un passeig; a la processó s'hi va a patir".

I, és clar, si s'és patidor professional (i pel que es veu a Andalusia, per Pasqua, la cosa se la prenen molt seriosament), el sofriment s'allarga i s'allarga fins al punt d'acabar amb la paciència dels integrants de la processó tradicional de Divendres Sant (de caràcter silenciós i moderadament temperamental), recuperada ja fa uns anys a Manresa. La decisió, dit sigui de passada, potser es va prendre en una d'aquelles males tardes en què tot el que s'acorda té perspectives d'anar-se'n en orris sense solució de continuïtat. Volíem processó i armats ben lluents i enllustrats, ja la tenim; volíem connectar amb l'espiritualitat, traïem el santcristo gros. Vols caldo..., doncs dues tasses.

No cal ser cap expert en antropologia i folklore per saber veure que la convivència entre el model tradicional manresà i l'importat del sud d'Espanya sempre serà difícil. Per molt bona predisposició que hi posin els uns i els altres. Perquè la concepció, la posada en escena i els referents icònics són radicalment diferents. No és una qüestió ideològica, és purament identitària i cultural. Catalunya té moltes similituds i tradicions semblants a les andaluses, són pobles veïns i, a voltes agermanats, però hi ha costums que no es poden acoblar perquè no casen. Fet i fet, els qui vulguin patir des de les vuit del vespre fins a la madrugá millor que vagin per una banda. I als qui els agradi guardar silenci i disfressar-se de Juli César (que una estona fa gràcia, però quan ja en portes tres et comença a pesar el casc i t'enceten les sandàlies) que evolucionin més lleugerament per l'altra. Si no és així, la batussa està assegurada un any sí i l'altre també.